

Берислав Блајојевић

УТРКА

*No one told you when to run,
you missed the starting gun.
Pink Floyd, „Time”*

Не сумњам више у властито чуло слуха. Потпуно сам сигуран да сам глув. Добро чујем, да се разумијемо (и да не чује зло!), али одвећ селективно. А ако неки битни гласови и звукови остану у домену мрморења и нејасних шумова, онда си глув. Дакле, глув сам као да ми се цијели Јадран улио у уши. И тако глув, гледам у врхове прстију на ногама што рују по стази живота и очекујем пуцањ за старт. И тек пошто је прашина коју су подигли они испред мене замаглила видик, схватам да нисам чуо сигнални пиштољ. Незгодно. Слушајући телеграфске поруке које је откуцавало моје срце, пречуо сам нешто гласно, упадљиво, експлозивно важно. Није ми јасно како је до тога дошло, али ето, десило се. Такмаци су одавно одспринтали до Канаде, Аустралије, до ко зна гдје, а ја и даље набијам жуљеве трчкарајући у мјесту. У тијесним, подераним и демодираним патикама.

Не сумњам више у властито чуло вида. Потпуно сам сигуран да сам слијеп. Добро видим, да се разумијемо, али мој мозак не репродукује све слике онако како би требало. Врло незгодно. Као да свакодневно проживљавам фатаморгане; од шуме не видим дрво (или од дрвета шуму?), од пустиње видим оазу. Оно што су многи видјели као трајно и реално ја сам видио као сумануто и, према томе, привремено. Али када лудило одлучи да

остане на сва три obroka, теби преостају мрвице тек. Под асталом за којим столују незасити.

Не сумњам више да је све заправо онако како би и требало да буде.

Више нико ти неће рећи *када* да кренеш у трк. Још мање *куда* да идеш. Одавно је јасно да свако трчи за себе (при том махнито се лактајући). Зато се спремам за маратон. Маратон не иште оно што ми недостаје: ни изоштрени вид, ни фантастичан слух, ни мишићну снагу, чак ни нове патике. Године проведене овдје даровале су ми издржљивост и стрпљење, а мрвице заостале од баханалија ту неопходну жилавост. Ни ноге ме претјерано не забрињавају, јер нећу бити ни први ни последњи који је кроз циљну равнину прошао босоног. Љепота маратона јесте у томе што се он трчи и за себе и против себе, у тишини и чудноватом спокоју. А када се коначно дође до циља, нема драматичног фотофиниша, нема заглушујућих фанфара. Само подигнуте руке и болан, најслађи осмијех. Да, то је моја утрка.

Моја Бањалука

ЈОШ НИЈЕ ВРИЈЕМЕ

Ноте које су свирале моје ципеле и патике, од трапавог топота првих корака па све до данашњег дана, свиране су по такту непредвидивог диригента – живота. Његова палица и вртложно темпераментно махање рукама одвели су ме на многа мјеста, па се данас подједнако осјећам и Брођанином и Добојлијом и Панчевцом и Бањалучанином. Звуци Бањалуке, којом и моји кораци одзвањају, још увијек сазријевају у мојим ушима: црквена звона, пијачарско мрмљање у браду неког шверцера, трубе што испраћају свадбену поворку суботом, тиховање двају опатица у дворишту бискупије, јутарња тишина тргова, шкрипа гума, аутомобилске сирене, стењање кранова на градилишту, позиви на молитву са минарета, стотине гласова у Господској улици налик жамору медитеранске плаже, једва чујно ударање мотке у корито Врбаса док кајак клизи узводно, шум сувог лишћа кестена и липе при изненадном нападу југоисточњака... Музика се, дакле, већ претворила у слике и само још мало треба да се слике трансформишу у ријечи. Али, још није вријеме. Још није вријеме.